

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 141/2012-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia jeho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia jeho práva podľa čl. 14 Európskeho dohovoru o vydávaní postupom bližšie neoznačeného orgánu Policajného zboru T. v jeho trestnej veci, postupom Krajskej prokuratúry v B., postupom bývalého Mestského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 28/94 a jeho rozsudkom z 13. apríla 1995, postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 1 PP 40/02 a jeho uznesením zo 16. júna 2005, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 117/05 a jeho uznesením z 23. augusta 2005, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 53/95 a jeho rozsudkom zo 6. septembra 1995 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2011 doručená sťažnosť J. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia jeho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia jeho práva podľa čl. 14 Európskeho dohovoru o vydávaní postupom bližšie neoznačeného orgánu Policajného zboru T. (ďalej len „orgán Policajného zboru“) v jeho trestnej veci, postupom Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“), postupom bývalého Mestského súdu v Bratislave (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 28/94 a jeho rozsudkom z 13. apríla 1995, postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 PP 40/02 a jeho uznesením zo 16. júna 2005, postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 117/05 a jeho uznesením z 23. augusta 2005, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 53/95 a jeho rozsudkom zo 6. septembra 1995.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v podstatnom uviedol:

„Rozsudkom Mestského súdu (MS) Bratislava, zo dňa 13. 4. 1995, sp. zn. 2 T 28/94, som bol uznaný za vinného zo spáchania trestných činov lúpeže podľa § 234 ods. 2 písm. b) Tr. zák., ktorých som sa nedopustil ja, ale preukázateľne iná, so mnou absolútne nič spoločné nemajúca osoba, a zo spáchania trestných činov útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 2 písm. a), Tr. zák., ktoré sa vôbec nestali, a iné na to nadväzujúce a preto tiež sa nestanúce skutky, za čo mi bol (bez použitia § 41, 42 Tr. zák.) uložený maximálny trest – 12 rokov nepodmienečne.

Proti tomu doslova vykonštruovanému, jednostranne zdôvodnenému, eštébackou praxou získanými produktami podloženému rozsudku MS som podal rozsiahle odvolanie, v ktorom som poukázal na nezákonný spôsob prevedenia vyšetrovania s evidentným napasovaním ma za páchatela..., ako aj na v rozpore s Tr. poriadkom vedenia hlavného pojednávania na prvostupňovom súde. Konkrétne som poukázal na očividný spôsob akým ma polícia určila a dosadila za páchatela lúpeži a na následne chronologické vytváranie dôkazov prispôsobovaním výpovedí svedkov k môjmu výzoru a pôvodne svedkami vylúčeným - neopoznaným veciam...

Najvyšší súd (NS) SR, dňa 6. 9. 1995, rozsudkom sp. zn. 1 To 53/95 rozsudok MS Bratislava zrušil čo do viny aj trestu a paradoxne, po... kozmetických úpravách vyniesol opäť ten istý maximálny trest – 12 rokov nepodmienečne. “

Zo sťažovateľom priloženej dokumentácie vyplýva, že trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov začal sťažovateľ ako odsúdený vykonávať 14. mája 1992. Z tohto trestu bol podmiennečne prepustený 19. júna 2002, pričom skúšobná doba podmiennečného prepustenia vo výmere štyroch rokov mu začala plynúť od 19. júna 2002. Sťažovateľ sa 17. januára 2003 a 13. februára 2003 dopustil trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý mu bol rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1 T 65/03 z 2. júla 2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 To 151/03 z 24. septembra 2003 uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka so zaradením na výkon trestu do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Na základe uvedeného okresný súd uznesením sp. zn. 1 PP 40/02 zo 16. júna 2005 rozhodol, že sťažovateľ „sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia neosvedčil a zvyšok trestu z rozsudku Mestského súdu v Bratislave z 13. 4. 1995 sp. zn. 2T 28/94 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo 6. 9. 1995 sp. zn. 1 To 53/95 vo výmere 1 rok a 9 mesiacov vykoná“.

Sťažovateľ uviedol: „proti tomuto rozhodnutiu som dňa 2. 7. 2005 podal sťažnosť, v ktorej som namietal dĺžku zvyšku trestu, ktorá je v rozpore so skutočnosťou. Uviedol som v nej od kedy do kedy som bol výkone trestu odňatia slobody a vo výkone väzby, ktorá sa mi

započítavala do trestu, atď. Z čoho jednoznačne vyplýva, že z trestu 12 rokov, ktorý mi bol evidentne vykonštruovaným rozsudkom MS Bratislava, č. k. 2 T 28/94... vymeraný som si odtrpel celkom 10 /desať/ rokov, 7 /sedem/ mesiacov a 25 /dvadsaťpäť/ dní a preto mi zostáva odtrpieť 1 /jeden/ rok, 4 /štyri/ mesiace a 5 /päť/ dní.“

O sťažovateľom podanej sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 117/05-83 z 23. augusta 2005 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na pochybenie prvostupňového súdu týkajúce sa výpočtu výmery zvyšku trestu odňatia slobody sťažovateľa.

Podľa sťažovateľa „Krajský súd (KS) v Trnave, ktorý dňa 23. 8. 2005 o mojej sťažnosti rozhodoval v uznesení, č. k. 5 Tos 117/05 uviedol, že moja sťažnosť sa ako nedôvodná zamietla. Z odôvodnenia predmetného uznesenia však jednoznačne vyplýva, že senát KS o mojej sťažnosti rozhodol rutinérsky, bez toho, že by bol nahliadol do spisu a bez toho, že by sa bol zaoberal mojimi námietkami...“.

Sťažovateľ tvrdí, že „na základe uvedených jednoznačne preukázaných skutočností je možné zodpovedne a odôvodnene tvrdiť, že všetky orgány činné v predmetnom tzv. trestnom konaní svojim zjavne tendenčným, nezákonným, nekorektným, ba až neľudským konaním vedome porušili ním označené práva...“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Všetky orgány činné v predmetnom konaní t. j. PZ, MP a MS Bratislava, NS SR a aj OS a KS Trnava – porušili moje právo podľa článku 6 ods. 1; článku 6 ods. 3 písm. d)... Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v súbehu s porušením Zásady špeciality čl. 14 Európskeho dohovoru o vydávaní a ďalšími v predu uvedenými porušeniami Zákona a článkov... Ústavy SR a na tomto základe zrušil rozsudok MS Bratislava sp. zn. 2 T 28/94 zo dňa 13. 4. 1995 a rozsudok NS SR, sp. zn. 1 To 53/95, zo dňa 6. 9. 1995 a taktiež rozhodnutie OS Trnava, č. k. 1PP 40/02, zo dňa 16. 6. 2005 a Uznesenie KS v Trnave, č. k. 5 Tos 117/05 zo dňa 23. 8. 2005, a o veci spravodlivo rozhodol, resp. vec

vrátil na nové konanie za účelom uvedenia predmetnej nezákonnej a neústavnej záležitosti do právneho stavu v súlade so Zákonom a Ústavou SR.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo sťažnosti, z priloženej dokumentácie, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv, ako aj porušenie svojich

práv postupom bližšie neoznačeného orgánu Policajného zboru ako orgánu činného v prípravnom konaní, ako aj postupom krajskej prokuratúry.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ porušenie svojich základných práv postupom bližšie neoznačeného orgánu Policajného zboru a postupom krajskej prokuratúry namieta v súvislosti s trestným konaním vedeným proti nemu, ktoré bolo právoplatne skončené 6. septembra 1995, a teda sťažnosť v tejto časti je podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv, ako aj porušenie svojich práv postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 28/94 a jeho rozsudkom z 13. apríla 1995 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 53/95 a jeho rozsudkom zo 6. septembra 1995. Ústavný súd zistil, že rozsudok mestského súdu (t. č. Krajského súdu v Bratislave) sp. zn. 2 T 28/94 z 13. apríla 1995 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 53/95 zo 6. septembra 1995 nadobudli právoplatnosť 6. septembra 1995, a teda sťažnosť v tejto časti je podaná tiež zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta tiež porušenie ním označených základných práv, ako aj porušenie práv, ktorých sa mal svojím postupom dopustiť okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 PP 40/02 a uznesením zo 16. júna 2005 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 117/05 a uznesením z 23. augusta 2005, keď o sťažnosti sťažovateľa rozhodol podľa názoru sťažovateľa „*rutinérsky bez znalosti spisu*“.

Ústavný súd zistil, že krajský súd sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. 5 Tos 117/05-83 z 23. augusta 2005 ako nedôvodnú zamietol. Uznesenie krajského súdu č. k. 5 Tos 117/05-83 z 23. augusta 2005 nadobudlo právoplatnosť 23. augusta 2005 (sťažovateľovi okresný súd uznesenie doručil 11. októbra 2005). Z uvedeného vyplýva, že aj tieto konania boli právoplatne skončené, resp. sťažovateľ sa o relevantných rozhodnutiach dozvedel omnoho skôr, ako je lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde, t. j. sťažnosť sťažovateľa je aj v tejto časti podaná po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na jej podanie.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2012